

оговорімо про вашого демона. Чи чули ви цього тижня його голос? — Він відхилився назад і, склавши руки на животі, очікувально на неї глянув.

Вона заперечно відповіла йому поглядом своїх незвичайних бірюзових очей, які від самого початку зачаровували його. Як і все у ній. Безсумнівно, Анабель Скотт була найпривабливішою пацієнткою, яку він коли-небудь лікував. Та бентежило його не це. А те, що після стількох сеансів він досі не міг її розкусити. Їй знову і знову вдавалося його вразити і спровокувати на вияв емоцій. І він ненавидів це. Його це злило щоразу, коли їй вдавалося пробудити в ньому відчуття власної слабкості. Але ж він — доктор наук, а їй було всього лиш вісімнадцять і вона була геть схиблена.

Та сьогодні все проходило досить добре. Сьогодні він усе контролював.

— Це не мій демон, — відповіла вона, опустивши додолу очі. Її вії були такими довгими, що кидали тіні аж на щоки. — І ні, я нічого не чула. І не відчувала.

— Отже, це вже — дайте-но порахую — шістнадцять тижнів, відколи ви не чули, не бачили та не відчували демона, правильно? — він надав своєму голосу пихатості, бо знав, що цим її провокує.

— Так, — сказала вона.

Цей збентежений тон йому подобався. Він дозволив собі ледь помітну посмішку.

— Як гадаєте, з чим може бути пов'язане зникнення ваших галюцинацій?

— Можливо... — вона кусала свою нижню губу.

— Так? Говоріть гучніше.

Вона зітхнула, відкинувши з чола одне зі своїх блискучих золотавих пасом.

— Можливо, це завдяки таблеткам, — визнала вона.

— Дуже добре. — Він зігнувся, щоби зробити помітки: н. з., ст. р., мн. здур. — скорочення, які він щойно вигадав. Бо знав, що вона, заглядаючи через його плече, все читає і тепер запитує себе, що ж заради всього святого це могло б означати. Він ледве душив у собі переможну посмішку. Так, вона безсумнівно пробудила в ньому садистські схильності. А втім, він і без того давно вже перестав поводити себе професійно. Та йому було байдуже. Анабель не була схожою на інших пацієнтів. Йому було важливо, аби вона нарешті визнала його компетентність. Адже він доктор Отто Андерсон і колись стане головним лікарем психіатричної клініки. Закладу, в якому вона швидше за все проведе решту свого життя.

— Таблетки необхідні для лікування гострого поліморфного психотичного розладу із симптомами шизофренії, як у вас, — продовжив він, знову відхилившись і насолоджуючись виразом її обличчя. — Але терапевтичними сеансами ми досягли набагато більшого. Ми виявили ваші дитячі травми і проаналізували причини ваших божевільних марень.

Це явно було перебільшенням. Від батька дівчини він дізнався, що перші три роки свого життя вона провела у сумнівній секті, де практикувалися ритуали чорної магії. Проте сама вона цього не пам'ятала. Навіть його спроби проникнути туди з допомогою гіпнозу — методу, який він застосував, нехтуючи заборонаю, — не увінчалися успіхом. Правду кажучи, вони так і залишилися там, де були на початку лікування. Він уже не був такий упевнений, що причини психотичних розладів Анабель заховані у її дитинстві. Він, власне, не був упевненим ні в чому, що її стосувалося. Та байдуже — головне, що вона бачить у ньому досвідченого лікаря, який може зазирнути у її внутрішній світ і якому вона завдячує своїми успіхами.

— Ви нарешті готові прийняти те, що демон існував тільки у вашій уяві.

— Не називайте його так. — Вона відсунула стілець і піднялася.

— Анабель! — вигукнув він суворо. А все так добре проходило. — Ми ще не закінчили.

— Закінчили-закінчили. Теж мені ці лікарі, — відповіла вона. — Зараз подзвонить мій будильник. У мене зустріч із консультанткою з університету, а її проспати я не маю права. Ви будете сміятися, та я задумуюся над медичною освітою, аби стати згодом спеціалістом із судової психіатрії.

— Не говоріть дурниць, Анабель! — Його охопило якесь дивне відчуття. Щось тут було не те. З нею. З ним. З цією кімнатою. І звідки цей запах конвалій, що так нагадував парфуми його матері? Він знервовано схопив олівець. Консультантка з університету — що за маячня. Вони перебувають у закритій частині клініки, і Анабель без його дозволу не можна нікуди, навіть у парк.

— Негайно сядьте на місце. Ви знаєте правила. Тільки я можу завершити сеанс, більше ніхто.

Анабель співчутливо усміхнулася.

— Бідолашний. Ви досі не зрозуміли, що ваші правила тут не що інше, як — як ви це звете? — божевільні марення?

Він відчував, як йому забракло повітря. Було щось, якась думка, спогад, десь глибоко всередині нього, інформація, яку він повинен був терміново витягти на поверхню. Бо вона була важливою. Життєво важливою. Та йому не вдавалося проникнути так далеко.

— Не дивіться так збентежено. — Анабель була вже біля дверей і тихо сміялася. — Я справді маю вже йти. Але я прийду навідати вас наступного тижня. Обіцяю. А до того часу нехай вам сниться щось приємне.

Поки він спромігся щось відповісти, вона вже зачинила за собою двері і тепер чулося хіба, як віддалялися її кроки по ко-

ридору. Ця потвора достеменно добре знала, що він не захоче демонструвати свою слабкість і не побіжить навздогін. Тоді всі побачили б, що він не може тримати свою пацієнтку під контролем. Та це був останній раз, коли він дозволив вилізти собі на голову, більше вона не завершить сеанс проти його волі. Наступного разу можна скористатися допомогою санітарів, можливо, навіть доведеться її прив'язати — є ще способи, до яких він не вдавався.

Коли він закрив картку Анабель і запхнув її до шухляди, у нього в носі все ще тримався запах конвалій, який нагадував йому про матір. І на мить йому навіть здалося, що він почув, як вона, схлипуючи, називає його на ім'я.

Відтак це відчуття зникло і все стало, як завжди.

